

1.
2.
3.
4.
6
7
8

1768.

1. Ortel, Fridr. Christianus Gollub: De violenta rerum nostrarum depensione.
2. Veltze, Gollub. Euseb: An et quotiens usual ex mora, a quantitate donatorum, exigi possint, secundum jus Romanum et modernum in Germania?
3. Reichardt, Jo. Augustus: De statutis provincialibus exemplis variis jurebus.
4. 5. Schesdemantel, Henricus Godspers: De jure in causis Libyosae successoriae in regna. Commentatio I & II
6. Schesdemantel, Henricus Godspers: De Russia Polonica auxiliatrice.
7. Schesdemantel, Henricus Godspers: De nexa feudali inter gentes.
8. Walchius, Carl Fridr.; Or d. jurisconsult. Decanus: De genuino fonte distinctionis inter factum animatum et inanimatum in nemini Carolina Art 131 attributa.

1768.

9. Walchius, Carolus Fredericus: De querelae inofficiosae Prae-
Lionis prescriptive.

10. Petelius, Frider. Christ. Gottlob: De vindicta privata.

11. Walchius, Carolus Fredericus: De infante herede.

1769.

1. Kalthschmidt, Carolus Fredericus: De lethalitate vulne-
rum capitis in infantibus recens natis.

2. Veltze, Gottlob Eus.: De actione reali adversus quemcum-
que possessorem non competente.

3. ^{ant} Reichardt, Fr. Aug.: De jure statuum provincialium
concurrenti circa legislativam potestatem. 2. Exempt

4. ~~Veltze, Gottlob Eus.: De actione reali adversus quemcum-~~
~~que possessorem non competente. Programma~~
~~condemneri posse.~~

5. Schmitt, Jacob. Sedunum; 1771. Let. Decanus: Programm.

6. De metropoli ecclesiastica, a qua ad metropolim politicam
et inde ad urbem libertatem concludi potest?

1769

6. Schwenburg, Fridorius Suesker, J. R. T. Comes et ac Dyakel:
De episcopo minorum.
7. Ulrich, Fr. Aug. New. : s. Quam caute attendenda sint
doctrinae juris in sanctionibus placitis illustrandis ac
dependendis ostendit. simulque docendi manus . . . etc.
demonstratum . . . indicat.
8. Walchius, Carl. Frid., Ord. juriscons. Decanus: Programma:
s. De privilegio pupilli § 19 D. de reb. aucto. jud. pass.
cujus herede denegato?, qua Fr. Frid. Guntther
disputationem inang. . . . indicat.
9. Walchius, Carolus Fridericus: De hypotheca pupillorum
ac minorum feudali praesidia tractata.
10. Walchius, Carolus Fridericus: De contracta pignoratitia
Hamburgensi.
11. Walchius, Carolus Fridericus: De jure cred. Foris mutata
et appignorate.
12. Winterbach, Christ. Gueth, a: De obligationibus jurisque
parentum et liberorum erga se invicem eorumque funda-
mentis, qua gratulatur.

17
9.
10
11.
1/
1.
2.
3
4

[Faint, illegible handwritten text, likely bleed-through from the reverse side of the page]

1769,5 44 17

PROGRAMMA
DE
METROPOLI ECCLESIASTICA,
A QVA AD METROPOLIN POLITICAM ET
INDE AD VRBIS LIBERTATEM
CONCLVDI POTEST:

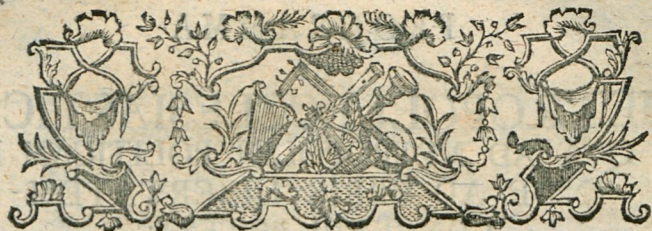
QVO
PRAENOBILISSIMI ATQVE DOCTISSIMI
IOANNIS IACOBI SIEVERT,
HAMBVRGENSIS
SOC. IENENS. TEVTON. COLLEGAE HONORARII
SOLEMNEM DISPVATIONEM

DE
CONTRACTV PIGNORATITIO
HAMBVRGENSI

DIE XVII. IVNII, HABENDAM INDICIT

IOACH. ERDMANN SCHMIDT, D.
IVRIS PVBLICI ET FEVDALIS PROFESSOR PVBLICVS
ORDINARIVS, ORDINIS ICTORVM ASSESSOR, CONSILIA-
RIVS AVLICVS SAXO-VINARIENSIS,
H. T. DECANVS.

I E N A E
L I T T E R I S S T R A V S S I I

§. I.

Sua cuique prouinciae in orbe Romano vrbs erat, caput reliquarum. in qua rectores prouinciae sedes habebant suas, magistratusque constituti erant, quorum curae, quod ad prouinciam administrandam pertinebat, commissum erat. Metropoles dictae eiusmodi vrbes, quae praecipuis prae reliquis gaudebunt iuribus. Quare factum est, vt, si qua ciuitas opibus vel alia re effloruerat, ad dignitatem, iuraque metropoles aspiraret, id quod a Beryto factum testatur *l. vn. C. de metrop. Beryto.*

§. II.

Qui ecclesiae in metropoli praeerant episcopi, ab vrbis dignitate appellati sunt metropolitani. Hos in minorum ciuitatum episcopos nihil potestatis initio ecclesiae christianae habuisse, sed, vt quisque ordinatus erat, locum inter se tenuisse obseruauit *Mascouius de primat.*

§. III.

Neque tamen diu in hac aequalitate persistit ecclesia. Mox enim ab episcopis in agris minoribusque prouinciae vrbus constitutis ad metropolitanum eiusque clerum propter eruditionem morumque sanctitatem recursum, eoque paulatim effectum est, vt
in

in provincia episcopus potestatem habere inciperet metropolitani eiusque ex metropoleos, in qua sedebat, dignitate aestimaretur auctoritas, *vid. CASP. ZIEGLERVS de episcopis c.4. §.20. seq.*

§. III.

Hi mores Imperatorum constitutionibus et conciliorum decretis in ius scriptum abierunt. Metropolitanus, ait *L.29. §.5. C. de episc. audient*, vocatur, qui in episcopos minores, id est, annotante *DION. GOTHOFREDO*, in episcopos minorum ciuitatum ex sacris regulis potestatem habet.

§. V.

Hinc fluxit opinio, archiepiscopi sedem: metropolitanus enim hoc etiam nomine veniebat, non nisi in metropoli politica locari posse.

§. VI.

Quare in erigendo archiepiscopatu ea prima cura erat, ut sedes archiepiscopi esset metropolis. Ex quo quidem liquere arbitrator a metropoli ecclesiastica concludi posse ad metropolin politicam, seu quod idem est, metropolin ecclesiasticam fuisse etiam politicam.

§. VII.

Ex Othlono in vita sancti Bonifacii obseruauit, Francos hoc esse imitatos, ut Archiepiscopos imponerent metropolitibus. Quum enim Carolomannus et Pipinus, Bonifacio, hucusque archiepiscopo regionario sedem fixam dare decreuissent, praecipue ad Moguntiam respiciebant, quae Germaniae primae erat metropolis. Id quod commode primum fieri non poterat: quia hanc sedem tunc temporis episcopalem occupabat Gewiliebus. Colonia Agripina, igitur Germaniae secundae metropolis Bonifacio destinabatur; breui vero post quod ordinis sui oblitus arma gesserat Gewiliebus, sedemque episcopalem Moguntiae amiserat, Coloniae praetulerunt Moguntiam, ibique primam in Germania Franca constituerunt sedem archiepiscopalem.

§. VIII.

Deiictis a Carolo Saxonibus, propositum sibi habebat in partibus transalbinis erigere metropolin ecclesiasticam; sed morte praeventus propositum non effecit, ideoque filius eius Ludovicus, quod pater non potuit, opus perfecit: vid. *Diploma fundationis* apud LINDEBROGIVM pag. 125. et apud LAMBECEIVM in *Origin. Hamburg. pag. 35.* Exemplar tamen, quo vsus est LINDEBROGIVS, interpolatum fuit: Gronlandia enim et Islandia, quarum diploma meminit, in Francia Orientali tunc cognitae nondum erant. Genuinum magis est illud, quod edidit PHIL. CAESAR in *Triapost: septent.*

§. VIII.

Hamburgum ergo in Saxonia transalbina metropolis politica fuit, cui et tuendae et regendae impositus Bernarius Comes erat. Quo quidem comitis imperio nihil urbis libertati vel, quod aiunt immedietati detractum est. Comes enim imperatoris magistratus erat, nec iure domini urbem tenebat.

§. X.

Obstare urbis antiquitati et splendori communis de urbis origine videtur opinio, Eginhardi et Alberti Stadenfis testimoniis probata, Narrat enim Eginhardus ad annum 808. Carolum aedificasse in ripa Albis castella duo quorum alterum, Hochbucki dictum a Wilzis captum et dirutum est quod Carolus missis in Linones exercitu reaedificauit. Hunc sequutus Albertus Stadenfis ad eundem annum Hochbucki interpretatur Hamhurgum, quam quidem explicationem suam facit LAMBECEIVS in *orig. Hamburg. pag. 2.* sed errauit Albertus Stadenfis, Hochbucki esse Hamburgum, Neque enim Wilzi Hambugo vicini erant: habitabant enim in ripa veteri Marchiae opposita, nec Linones, quorum memoria adhuc hodie in multis locis Marchiae mediae superest, vt adeo Albertus Stadenfis ex rationibus geographicis erroris arguatur. Accedit, nomina Buck et Hohenbuck adhuc hodie in Marchia veteri et Ducatu Magdeburgico superesse.

§. XI.

§. XI.

Vltimo loco praetereundum silentio non est, exstare insignia comitum priuilegia, quibus Hamburgum exornarunt, ex quibus haud temere conici posse existimant, urbem non fuisse immediatam, sed eiusmodi argumentum non nisi historiae medii aevi ignaris obtrudi potest. Notissimum enim est, comites qui olim iure magistratus iura Imperatorum exercebant, plurima horum iure proprio acquisuisse, vrbe, in qua residebant, semper manente libera. Ex acquisitis quaedam vrbibus ex variis causarum figuris concedere solebant. Neglecta haec fuere argumenta in controuersia cum Holstatis, quam conuentione cum vrbe nuper facta sopitam in aeternum fore non immerito speratur.

Haec ideo praefatus, vt solemnem disputationem

PRAENOBILISSIMI ET DOCTISSIMI

IVRIVM CANDIDATI

IO. IACOBI SIEVERTI

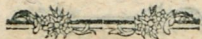
HAMBVRGENSIS

indicerem, cuius vitam, ab ipso conscriptam, vt, quis sit, quae vita eius ante acta aut quae studiorum ratio, cognoscatur melius, ex moribus scriptioni meae adiungo.

Ego IOANNES IACOBVS SIEVERT natus sum A. R. S. CIOIO CXXLV. die 1. Februar. et quod praecipuum summi numinis munus acceptum refero, primam huius vniuersi lucem adspexi Hamburgi, vrbe illa ob amplissimorum cum exteris gentibus commerciorum frequentiam et praestantissimorum ingeniorum celebritatem ad inuidiam vsque florentissima clarissimaque, iuxta Albim sita, et sacri Romani Imperii Germanici libertate ornata atque munita. Parentes nactus sum IOANNEM IACOBVM SIEVERTVM, mercatorem Hamburgensem spectatissimum, patrem optimum, cuius et quae a carissima matre IOANNA MARGARETHA, IOANNIS PAULI DABELSTEINII, vitae et conditionis honestioris olim ciuis Hamburgensis filia, in me collata sunt praeclara

)(3

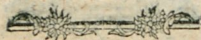
merita,

merita, dignissimis laudibus hic enumerare, instituti ratio prohibet. Optimi hi parentes me tenera adhuc aetate iis artibus, quibus puerilis aetas impertiri solet, tam in aedibus praeceptorum priuatis, quam institutione domestica, imbuendum curarunt. Quam primum vero propter aetatem ingeniique maturitatem fieri potuit, scholam, quae sub Ioannei nomine Hamburgi floret, publicam frequentare, ibique celeberrimorum, inter coelites iamiam agentium, WERNERI et HACKII singulari industria solidaque institutione prima Musarum limina solutare coepi. Deinde vero ad perficienda illa, quae ad humanitatem et literas elegantiores pertinent, studia, vsus sum praeceptis magni nominis virorum I. S. MÜLLERI, qui scholam regit et illustrat, et I. M. MÜLLERI, Conrectoris meritissimi. Ad altiora studia ita praeparatus Albo Gymnasii nostri inclytissimi Rectore I. C. WOLFIO Phys. et Poet. P. P. nomen dedi, cuius nec non I. G. BÜSCHII, Math. P. P. I. V. NOELTINGII, Philos. M. et Log. Methaph. et Eloqu. P. P. I. G. SCHÜTZII, S. S. Theol. D. et Histor. P. P. I. WUNDERLICHII, I. V. D. et Moral. P. P. virorum meritis et fama longe celeberrimorum praeelectionibus, quas quisque nomine et ore publico cum applausu profitetur, non sine fructu interfui. Quibus scientiis auxiliaribus proposito fini maturescens templum Themidos, quod Ienae patet, anno MDCCCLXVI. adii, et a viro Excell. atque Magnifico I. E. B. WIEDEBVRG, fasces Academiae tunc temporis tenente, rite initiatus, in numerum ciuium academicorum die XVIII Aprilis sum receptus. Quo facto statim tam in Philosophia quam in Iure mihi elegi Doctores: Clarissim. nimirum I. C. HENNINGIUM in doctrina morali, duce Dariesio; et b. I. RAVE, in Institutionibus iuris ciuilis, ductu Heineccii; in Iure Naturae, praecunte Dariesio; in iure Canonico et Struui Iurisprudencia Romano - Germanica forensi, nec non ex parte in enucleandis Pandectis, duce Helfeldio: Cum vero hoc opere nondum finito praematura morte orbi literato hic vir Excell. eriperetur, Consult. G. I. G. SALZMANN partem operis reliquam mihi explanauit. Summus vero in iure ciuili mihi Auctor exstitit Illustr. I. A. HELFELD, cuius viri optimi praecleara de me merita summo honoris et pietatis cultu in gratissi-

gratissimam hic revoco memoriam, semperque revocatum conseruabo. Eius doctissimis praelectionibus Pandectarum et Juris Feudalis ex suo ipsius Compendio, nec non eiusdem institutionibus Juris Criminalis, duce Engauio, lubentissime operam nauauim meam. Neque minus debeo Illustr. PRAESIDI, qui praestantissimis literarum monumentis iam dudum immortalem sibi comparauit famam, cuius Collegio disputatorio interesse, et consuetudine humanitatis et sapientiae plena mihi contigit uti. Historica, nempe Historiam, quam vocant vniuersalem, duce Gebauero; et illam Historiae partem, quae fata sacri Romani Imperii illustrat, Perill. I. E. SCHMIDTIUM ad suum ipsius Compendium docentem audiui. Ea vero, quae Illustr. KALTSCHMIDIVS, praeunte Teichmeiero, de Medicina Forensi Ictis traderet obseruanda, etiam in meos conuersus sum vsus. Quod ad Iurisprudentiae partem practicam attinet, in processu summorum imperii tribunalium collegio elaboratorio practico ad ductum compendii Pütterianivsus sum institutione Clariss. I. C. L. DE SCHELVITZ, nec non in processu iudiciali fori communis, duce P. W. Schmidti, et in collegio relatorio, praeunte Knorre in scholis Consult. W. E. SONNESCHMIDII vires expertus sum meas. Elapso biennio anno MDCCCLXVIII. Ienam cum Alma Lipsiensi commutare placuit, ibique a viro Illustr. I. G. BÖGMIO die X. Maii ciuibus huius quoque Academiae adscriptus, praelectiones Excell. FRANCKII in Iure Publico, duce Schmausio, et Illustr. E. F. HOMMELII in Iure Canonico ad suum ipse, quod sub ficto nomine Curtii Antonii Epitome iuris Canonici edidit Compendium, maximo cum fructu frequentauim. Actiones forenses, praeunte Boehnero, me docuit Consult. CH. A. BREVNING. Praecipue vero Illustr. F. G. ZOLLERO, fautori meo summe venerando, operam dedi maximam, cuius viri optime de me meritū doctissima institutione in Iure Criminali, duce Gaertnero; in Pandectis ad Compendium Ludouicianum; in processu iudiciali, ad ductum Gribneri; et in relatorio, praeunte Hommelio; nec non in Examinatorio, auctore Wernhero; veluti spicilegio post messem vsus sum. Absoluto hunc in modum studiorum curriculo, Lipsia Ienam summos

in vtroque Iure honores capeſſendi cauſſa revertentem, praeter ſpem ac opinionem Inclytæ ſocietati Teutonicæ Ieneniſi magnum illud et ſplendiſſimum honoris incrementum, dignitatem nimirum collegæ honoratii eius ſocietatis in me conferre placuit.

Peractò ſtudiorum curſu digniſſimus Candidatus illuſtrem Ictorum ordinem adiit, ab eoque etiam atque etiam petiit, vt ſummorum in iure honorum obtinendorum cauſſa ad conſueta admitteretur examina, in quibus ſe talem præſtitit, vt vno ore ab inclyti ordinis Adſeſſoribus dignus iudicaretur. Reſtat, vt publice ſub præſidio Viri Illuſtris et Excellentiſſimi CAROL. FRID. WALCHII Iurium Doctõris et Pand. Profeſſoris ordinarii, Curiae Prouinc. Saxon. communis, et Iuriſconf. ordinis nec non Scabin-Colleg. Adſeſſoris diſputationem de contractu pignoratitio Hamburgenſi ſuſtineat, cui, vt Vos, Rector Academiae Magnifice, illuſtriſſimi ſacri Romani Imperii Comites, Profeſſores Academiae noſtræ Celeberrimi, hoſpites atque commilitones generoſiſſimi et nobiliſſimi intereſſe velitis, meo meique ordinis nomine obſeruantiffime rogo. P. P. in Academia Ieneniſi d. XVII. Iun.

CIOCCCLXVIII.

ULB Halle
004 526 880

3

SB

1769,5 44/17

PROGRAMMA
DE
METROPOLI ECCLESIASTICA,
A QVA AD METROPOLIN POLITICAM ET
INDE AD VRBIS LIBERTATEM
CONCLVDI POTEST:

QVO
PRAENOBILISSIMI ATQVE DOCTISSIMI
IOANNIS IACOBI SIEVERT,
HAMBVRGENSIS
SOC. IENENS. TEVTON. COLLEGAE HONORARII
SOLEMNEM DISPVTATIONEM

DE
CONTRACTV PIGNORATITIO
HAMBVRGENSI

DIE XVII. IVNII, HABENDAM INDICIT
IOACH. ERDMANN SCHMIDT, D.
IVRIS PVBLICI ET FEVDALIS PROFESSOR PVBLICVS
ORDINARIVS, ORDINIS ICTORVM ASSESSOR, CONSILIA-
RIVS AVLICVS SAXO-VINARIENSIS,
H. T. DECANVS.

IENAE
LITTERIS STRAVSSII

